

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: W. K., M. M.

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko S. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Produkcyjne (...) w M.

o odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego S. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Produkcyjne (...) w M. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 19.020,00 (dziewiętnaście tysięcy dwadzieścia złotych) tytułem odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.10.2013r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. umarza postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 28,16 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

V. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 240 złotych tytułem części opłaty sądowej od pozwu;

VI. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 960 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu;

VII. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6340 zł.

UZASADNIENIE

Powód Ł. K., pozwem wniesionym w dniu 7 sierpnia 2013r. (data stempla pocztowego), domagał się zasądzenia od pozwanego S. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowo – Produkcyjne S. G. w M. kwoty 24.000zł netto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty, oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, że był zatrudniony u pozwanego od dnia 26 listopada 2012r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, na stanowisku kierownika. Następnie wyjaśnił, że w dniu 6 lipca 2013r., w czasie pobytu służbowego za granicą, otrzymał telefon od pracodawcy, który

poinformował go, że ma znaleźć sobie inną pracę, a następnie wyłączył mu telefon służbowy. Powód podniósł, że w dniu 12 lipca 2013r. pojawił się w zakładzie pracy jednak pracodawca, w rozmowie telefonicznej, zarzucił mu, że bezpodstawnie wtargnął na jego prywatny teren. Wskazał, że w tej sytuacji zabrał wszystkie swoje rzeczy z mieszkania służbowego i czekał na przyjazd pracodawcy przed posesją. Podał, że po przyjeździe pracodawcy doszło do spotkania, w trakcie którego miało dojść do rozliczenia między stronami, w szczególności do wypłacenia mu zaległego wynagrodzenia za miesiąc marzec, kwiecień, maj, czerwiec i lipiec jak również do zwrotu pieniędzy wyłożonych przez niego na wydatki służbowe, a w trakcie którego to spotkania pracodawca kilkakrotnie straszył go wezwaniem organów ścigania, jeżeli nie opuści posesji. Podniósł, że w tej sytuacji przekazał pracodawcy klucze do mieszkania służbowego i opuścił miejsce pracy. Podkreślił dalej, że w dniu 25 lipca 2013r. odebrał, przesyłką, pismo o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z powodu opuszczenia stanowiska pracy przez okres dłuższy niż 3 dni bez podania przyczyny nieobecności a uprzednio, tj. w dniu 6 lipca 2013r. otrzymał świadectwo pracy. Wskazując na powyższe powód argumentował, że dokonane rozwiązanie było nieprawidłowe i nieuzasadnione, gdyż jego zachowanie nie nosiło znamion ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, ponieważ opuścił miejsce pracy i mieszkanie służbowe na wyraźne polecenie pracodawcy. Nadto zarzucił, że pozwany w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy nie wskazał kiedy nie stawiał się do pracy bez usprawiedliwienia jak również, że działanie pracodawcy jest sprzeczne z treścią art. 8 k.p.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 26 listopada 2012r. na czas określony wskazał, że w dniu 19 lipca 2013r. rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Podał dalej, że przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę była nieusprawiedliwiona nieobecność powoda w pracy w okresie od dnia 15 lipca 2013r. (od dnia 3 lipca 2013r. do dnia 12 lipca 2013r. powód korzystał z urlopu wypoczynkowego). Pozwany zaprzeczył, aby powód stawiał się w pracy w dniu 12 lipca 2013r. jak również, że uniemożliwił powodowi świadczenie pracy. Pozwany zaprzeczył dalej, że w dniu 6 lipca 2013r., telefonicznie rozwiązał z powodem umowę o pracę, i że jeszcze tego samego dnia pracownik odebrał świadectwo pracy, wskazując, że w dniu 6 lipca 2013r. powód przebywał za granicą a świadectwo pracy zostało wystawione przez niego w dniu 19 lipca 2013r. Podkreślił dalej, że w okresie pomiędzy 12 lipca 2013r. a 19 lipca 2013r., powód rzeczywiście stawiał się w miejscu wykonywania pracy jednak - jak podał - uczynił to w godzinach popołudniowych i w celu zabrania swoich rzeczy z mieszkania służbowego a nie w celu wykonywania obowiązków pracowniczych. Wskazując na powyższe pozwany podniósł, że w zaistniałych okolicznościach rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia było zasadne i zgodne z prawem. Nadto pozwany zarzucił, że zgodnie z postanowieniami umowy powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 1.500 zł brutto, przy czym w dniu 1 stycznia 2013r. strony dokonały zmiany umowy z dnia 26 listopada 2012r. podwyższając wynagrodzenie powoda do kwoty 1.600zł brutto, wobec czego zupełnie bezpodstawnie jest żądanie przez powoda zapłaty odszkodowania w kwocie 24.000 zł. Jednocześnie pozwany podniósł, że nawet gdyby przyznać, że do rozwiązania umowy o pracę z powodem doszło telefonicznie w dniu 6 lipca 2013r. to pozew o zapłatę odszkodowania wnosi się do sądu pracy w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

W piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2013r. powód, w ustosunkowaniu do odpowiedzi na pozew, podał, że pozwany ustalił mu, faktycznie, stawkę wynagrodzenia wynoszącą 8.000zł netto miesięcznie zaś kwota podana w umowie o pracę stanowiła równowartość minimalnego wynagrodzenia. Nadto podał, że z uwagi na fakt, że pozwany rozwiązał z nim umowę o pracę w trakcie rozmowy telefonicznej nie miał możliwości przedstawienia dowodu rozwiązania umowy w związku z czym odwołanie do sądu wniósł po otrzymaniu pisemnego potwierdzenia rozwiązania stosunku pracy.

Na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016r. powód sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego tytułem odszkodowania kwoty 19.020 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty a jednocześnie cofnął żądanie pozwu ponad w/w kwotę ze zrzeczeniem się roszczenia.

Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko domagając się oddalenia powództwa i wnosząc o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym w zakresie cofniętego żądania pozwu.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Pozwany S. G. na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowo-Produkcyjne (...) z siedzibą w M., w ramach której zajmuje się m.in. robotami związanymi z budową linii telekomunikacyjnych i elektromagnetycznych.

W ramach prowadzonej działalności pozwany prowadzi także gospodarstwo rolne oraz zajmuje się produkcją tzw. pelletu.

W skład gospodarstwa rolnego pozwanego wchodzi budynki mieszkalne i gospodarcze. Niektóre z nich, tzw. „mieszkania służbowe” pozwany udostępnia pracownikom, zwalniając ich jednocześnie z obowiązku uiszczania czynszu oraz innych należności związanych z zakwaterowaniem.

Przy pracy w gospodarstwie, głównie w sprawach finansowych, pozwanemu sporadycznie pomaga żona D. G., która ponadto, prowadzi swoje odrębne gospodarstwo.

W okresie od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 sierpnia 2013r. pozwany zatrudnił 38 pracowników.

Dowód: - wydruk z (...) pozwanego, k. 19, 24

- lista zatrudnionych pracowników k. 40,
- zeznania świadka D. G. k. 54-58,
- zeznania świadka T. K., k. 54-58,
- przesłuchanie pozwanego, k. 244-245a

Powód Ł. K. był zatrudniony u pozwanego S. G. początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2012r., na okres próbny, od dnia 1 sierpnia 2012r. do dnia 31 października 2012r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika konserwatora, za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł brutto.

Następnie, tj. w dniu 26 listopada 2012r. strony zawarły kolejną umowę o pracę, na podstawie której powód zatrudniony został na czas określony od dnia 26 listopada 2012r. do dnia 25 listopada 2014r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierownika, za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł brutto a następnie, tj. od dnia 1 stycznia 2013r. za wynagrodzeniem w wysokości 1.600zł brutto.

W okresie zatrudnienia u pozwanego powód mieszkał na terenie prowadzonego przez pozwanego gospodarstwa rolnego w użyczonym mu do korzystania mieszkaniu służbowym.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 1 sierpnia 2012r., w aktach osobowych powoda

- umowa o pracę z dnia 26 listopada 2012r., k. 5 oraz w aktach osobowych powoda
- pismo w sprawie zmiany warunków pracy z dnia 1 stycznia 2013r., k. 26 oraz w aktach osobowych powoda

- świadectwo pracy z dnia 19 lipca 2013r., k. 8 oraz w aktach osobowych powoda
- zeznania świadka D. G., k. 54-58,
- zeznania świadka S. P., k. 54-58,
- zeznania świadka M. W., k. 54-58,
- zeznania świadka T. K., k. 54-58,
- zeznania świadka S. O., k. 54-58,
- przesłuchanie powoda, k. 244-245a
- przesłuchanie pozwanego, k. 244-245a

W okresie zatrudnienia u pozwanego powód sprawował nadzór nad ogółem prac wykonywanych w gospodarstwie rolnym i zatrudnionymi w nim pracownikami a po uruchomieniu przez pozwanego, w kwietniu 2013 roku, działalności w zakresie produkcji pelletu także nadzór nad pracami przy jego wytwarzaniu.

- Dowód: - zeznania świadka D. G. k. 54-58,
- zeznania świadka T. K., k. 54-58,

Pozwany w zakresie prowadzonej działalności współpracował m.in. z firmą dostarczającą mu nawozy. W połowie 2013 roku przedstawiciel w/w firmy poinformował pozwanego, że z uwagi na trwającą współpracę i ilość zakupionego materiału siewnego oraz nawozów otrzymuje nagrodę w postaci wycieczki do Czarnogóry dla jednej osoby. Ponieważ ani pozwany, ani jego żona nie mogli w tym czasie skorzystać z nagrody pozwany podjął decyzję o przekazaniu wycieczki powodowi jako nagrodę za wykonywaną pracę.

Na początku lipca 2013 roku powód wyjechał na wycieczkę zagraniczną.

W trakcie wyjazdu pozwany często kontaktował się telefonicznie z powodem w sprawach dotyczących funkcjonowania gospodarstwa rolnego i zakładu produkującego pellet.

- Dowód: - zeznania świadka D. G., k. 54-58,
- zeznania świadka M. W., k. 54-58,
 - zeznania świadka T. K., k. 54-58,
 - zeznania świadka S. O., k. 54-58,
 - przesłuchanie powoda, k. 244-245a
 - przesłuchanie pozwanego, k. 244-245a

W czasie pobytu powoda na wycieczce pozwany powziął wiadomość, że powód jest zainteresowany podjęciem zatrudnienia u innego pracodawcy.

Ponadto, w czasie pobytu powoda na wyjeździe zagranicznym, z pozwanym skontaktowała się osoba, która przedstawiła się jako „pani K.” a która poinformowała pozwanego, żeby uważał na swoje dzieci jak również, że powód „ma wyrok za pornografię dziecięcą” i „wyrok za usiłowanie zabójstwa żony”.

Uzyskana informacja zaniepokoiła pozwanego i jego żonę, którzy bali się o swoje dzieci a jednocześnie powzięli wątpliwości co do dalszego zatrudniania powoda.

Dowód: - zeznania świadka D. G., k. 54-58,

- przesłuchanie pozwanego, k. 244-245a

W trakcie pobytu powoda na wycieczce, tj. w dniu 6 lipca 2013r. pozwany skontaktował się telefonicznie z powodem i poinformował go, że nie jest już u niego zatrudniony i że powód ma sobie szukać nowej pracy. Pozwany polecił również powodowi, aby przyjechał i zabrał swoje rzeczy bo jest zwolniony.

Jednocześnie pozwany skierował pod adresem powoda liczne wyzwiska.

Pozwany nie podał wówczas powodowi żadnej przyczyny, z powodu której rozwiązuje z nim umowę o pracę.

Dowód: - zeznania świadka T. K., k. 54-58,

- zeznania świadka S. P., k. 54-58,

- zeznania świadka K. G., k. 244-245a

- przesłuchanie powoda, k. 244-245a

Po powrocie z wycieczki, tj. w dniu 12 lipca 2013r. powód stawiał się w miejscu pracy i spakował swoje rzeczy a następnie postanowił poczekać na pozwanego celem dokonania rozliczenia m.in. z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Po przyjeździe pozwany polecił powodowi, aby zwrócił mu nierozliczone pieniądze, które powód pobrał tytułem należności za sprzedany pellet. Między stronami doszło do kłótni po czym pozwany polecił powodowi, aby opuścił teren jego posiadłości informując powoda, że w przeciwnym razie wezwie policję.

W tych okolicznościach powód zabrał swoje rzeczy, oddał klucze a następnie opuścił teren zakładu pracy.

Po tym zdarzeniu powód nie stawiał się w pracy.

Dowód: - zeznania świadka D. G., k. 54-58,

- zeznania świadka T. K., k. 54-58,

- zeznania świadka K. G., k. 244-245a

- przesłuchanie powoda, k. 244-245a

- przesłuchanie pozwanego, k. 244-245a

Pismem z dnia 19 lipca 2013r., doręczonym powodowi w dniu 25 lipca 2013r., pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 26 listopada 2012r. na czas określony, w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., bez zachowania okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę rozwiązania umowy opuszczenie stanowiska pracy przez okres dłuższy niż 3 dni bez podania przyczyny nieobecności w pracy.

Jednocześnie w treści pisma pouczył powoda o prawie i sposobie wniesienia odwołania do sądu pracy.

W tym samym dniu, tj. 19 lipca 2013r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy, wskazując w jego treści, że umowa uległa rozwiązaniu w dniu 19 lipca 2013r.

Dowód: - oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, k. 6 oraz w aktach osobowych

powoda

- świadectwo pracy z dnia 19 lipca 2013r., k. 8 oraz w aktach osobowych powoda

Wyrokiem z dnia 3 września 2015r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt IV P 758/13) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 32.000zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot:
- 8.000zł od dnia 11.04.2013r. do dnia zapłaty, - 8.000zł od dnia 11.05.2013r. do dnia zapłaty, - 8.000zł od dnia 11.06.2013r. do dnia zapłaty, - 8.000zł od dnia 11.07.2013r. do dnia zapłaty (punkt I), orzekł o kosztach postępowania (punkt II) i rygorze natychmiastowej wykonalności (punkt III).

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2016r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy (sygn. akt VII Pa 299/15), na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 3 września 2015r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego kwotę 32.000zł obniżył do kwoty 24.179zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot: - 6.340zł od dnia 11.04.2013r. do dnia zapłaty, - 6.340zł od dnia 11.05.2013r. do dnia zapłaty, - 5.159zł od dnia 11.06.2013r. do dnia zapłaty, - 6.340zł od dnia 11.07.2013r. do dnia zapłaty (punkt I), dalej idącą apelację oddalił (punkt II) i orzekł o kosztach postępowania (punkt III i IV).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu wskazał, że ustalając wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę należało uwzględnić wynagrodzenie zasadnicze powoda ustalone w umowie o pracę, przyznany ustnie dodatek kierowniczy w kwocie 1.000zł oraz faktycznie wypłacane wynagrodzenie „do ręki”, którego wysokość według zeznań świadków kształtowała się w granicach od 4.352zł do 5.530zł. Wyjaśnił również, że wynagrodzenie powoda w normatywnym czasie pracy, w spornym okresie wynosiło średnio 3.460zł miesięcznie, co wynika z opinii biegłego. Nadto wskazał, że uwzględniając wykonywanie przez powoda pracy w normatywnym czasie pracy, wynagrodzenie powoda w spornym okresie (od marca do czerwca 2013 roku) wynosiło 4.884zł netto, tj. 6.340zł brutto miesięcznie.

Dowód: - wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,

k. 581-582 w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV P 758/13,

- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy wraz z uzasadnieniem, k. 637 i 642-648

w aktach sprawy tut. Sądu sygn. akt IV P 758/13,

Miały miejsce częste sytuacje, gdy pozwany rozwiązywał z pracownikami umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Zdarzało się również, że pozwany, w trybie natychmiastowym, także w środku nocy, kazał pracownikom pakować się i opuszczać teren jego posesji i zajmowanych przez nich pomieszczeń.

Dowód: - zeznania świadka T. K., k. 54-58,

- przesłuchanie powoda, k. 244-245a

Wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 6.340zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 24.05.2016r., k. 274

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W toku niniejszego postępowania powód, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 19.020 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2013r. tytułem odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa.

Wobec tak zakreślonych stanowisk stron rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy pozwany rozwiązując z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. uczynił to z uzasadnionych przyczyn i w sposób prawidłowy – jak podnosił pozwany, czy też nie – jak zarzucał powód. Nadto ustalenia wymagała kwestia kiedy doszło do złożenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i w jakiej wysokości wynagrodzenie za pracę faktycznie przysługiwało powodowi.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda (dołączonych z akt sprawy tut. Sądu sygn. akt IV P 758/13) a nadto na treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2015r. w sprawie sygn. akt IV P 758/13 oraz na treści wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy z dnia 24 lutego 2016r. wraz z uzasadnieniem i zaświadczeniu o wysokości wynagrodzenia powoda liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy z dnia 24 maja 2016r. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków D. G., T. K., S. O., S. P., M. W. oraz K. G. a także na dowodzie z przesłuchania stron postępowania.

Dokonując oceny wiarygodności zeznań świadków Sąd za w pełni wiarygodne uznał zeznania świadków S. P., M. W., T. K., S. O. oraz K. G. bowiem ich zeznania były spójne, logiczne i jako takie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Sąd zważył w tym zakresie także, że wskazani świadkowie starali się przedstawiać fakty w sposób rzeczowy i konkretny, wynikający z posiadanej przez nich w tym zakresie wiedzy. Co istotniejsze ich zeznania znajdowały również potwierdzenie w zeznaniach samego powoda, którym Sąd dał wiarę jako spójnym i logicznym. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda jedynie w zakresie w jakim twierdził on, że uzgodnił z pozwanym, że jego wynagrodzenie za pracę będzie wynosić 8.000zł bowiem twierdzenia powoda były w tym zakresie sprzeczne nie tylko z zeznaniami samego pozwanego ale i z ustaleniami i treścią wyroku z dnia 24 lutego 2016r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu VII Wydział Pracy (sygn. akt VII Pa 299/15), który wiąże Sąd w niniejszym postępowaniu. W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lutego 2016r. Sąd Okręgowy wskazał, że ustalając wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę należało uwzględnić wynagrodzenie zasadnicze powoda ustalone w umowie o pracę, przyznany ustnie dodatek kierowniczy w kwocie 1.000zł oraz faktycznie wypłacane wynagrodzenie „do ręki”, którego wysokość kształtowała się w granicach od 4.352zł do 5.530zł a jednocześnie wyjaśnił, że wynagrodzenie powoda w normatywnym czasie pracy, w spornym okresie wynosiło średnio 3.460zł miesięcznie. Nadto wskazał, że uwzględniając wykonywanie przez powoda pracy w normatywnym czasie pracy, wynagrodzenie powoda w spornym okresie wynosiło 4.884zł netto, tj. 6.340zł brutto miesięcznie.

Zeznania świadka D. G. Sąd potraktował z dużą ostrożnością. Co prawda wprawdzie fakt, że świadek jest spokrewniona z pozwanym (żona pozwanego), nie może automatycznie prowadzić do odmowy wiarygodności jej zeznań, niemniej jednak wersja wydarzeń przedstawiona przez świadka nie zasługiwała w całości na uwzględnienie, w szczególności w zakresie w jakim utrzymywała, że po powrocie z wycieczki powód nie pojawił się w pracy, nie usprawiedliwiając przyczyny swojej nieobecności.

Dokonując oceny zeznań świadków Sąd uwzględnił także okoliczność, że szczególnie istotne znaczenie miały w niniejszym postępowaniu zeznania świadków T. K. i K. G., bowiem świadkowie ci potwierdzili fakt telefonicznej rozmowy pozwanego z powodem i rozwiązania w ten sposób umowy o pracę z powodem przez pozwanego. Świadek T. K. podał w tym zakresie, iż w trakcie wyjazdu powoda na wycieczkę powód dostał telefonicznie informację o rozwiązaniu z nim umowy o pracę jak również, że wiedzę o tym

uzyskał od jednego z pracowników pozwanego. Z kolei świadek K. G. zeznał, że był świadkiem rozmowy telefonicznej pozwanego z powodem,

w trakcie której ze strony pozwanego padały wyzwiska pod adresem powoda. Okoliczność ta ma tym donioślejsze znaczenie, iż jak podał powód – po rozwiązaniu z nim przez pozwanego, w trakcie rozmowy telefonicznej, w dniu 6 lipca 2013r., umowy o pracę, pozwany skierował pod jego adresem liczne wyzwiska. Tym samym nie budziło wątpliwości Sądu, iż oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę pozwany złożył powodowi ustnie, w trakcie rozmowy telefonicznej, w dniu 6 lipca 2013r., co też potwierdził w swych zeznaniach sam powód. Dokonując powyższego ustalenia Sąd miał również na uwadze fakt, iż jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, w tym z zeznań świadka D. G. ale również z przesłuchania pozwanego w czasie pobytu powoda na wycieczce pozwany nie tylko powziął wiadomość, że powód jest zainteresowany podjęciem zatrudnienia u innego pracodawcy ale i co istotniejsze z pozwanym skontaktowała się osoba, która przedstawiła się jako „pani K.” a która poinformowała pozwanego, żeby uważał na swoje dzieci jak również, że powód „ma wyrok za pornografię dziecięcą” i „wyrok za usiłowanie zabójstwa żony”, która to informacja zaniepokoiła pozwanego i jego żonę, którzy bali się o swoje dzieci a jednocześnie powzięli wątpliwości co do dalszego zatrudniania powoda. Tym samym nie budzi wątpliwości, iż pozwany po uzyskaniu w/w informacji, mógł – obiektywnie oceniając – będąc zaniepokojonym rozwiązać z powodem umowę o pracę w trakcie rozmowy telefonicznej. Nadto nie uszło w tym zakresie uwagi Sądu, iż z przeprowadzonych ustaleń faktycznych w tym zwłaszcza z zeznań świadka T. K. (wnioskowany przez pozwanego) i przesłuchania powoda wynika, że w przypadku pozwanego miały miejsce częste sytuacje, gdy pozwany rozwiązywał z pracownikami umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia i co istotniejsze, gdy pozwany, w trybie natychmiastowym, także w środku nocy, kazał pracownikom pakować się i opuszczać teren jego posesji i zajmowanych przez nich pomieszczeń.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie w jakim podał on, że do rozwiązania z nim umowy o pracę doszło w formie ustnej, w rozmowie telefonicznej, w dniu 6 lipca 2013r. bez podania przyczyny.

Zeznaniom pozwanego Sąd dał natomiast wiarę jedynie w zakresie w jakim jego zeznania znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Materialnoprawną podstawę roszczenia powoda stanowił przepis art. 56 zd. I k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Jak wynika przy tym z treści art. 58 k.p. (w brzmieniu obowiązującym na dzień rozwiązania z powodem umowy o pracę) odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, przy czym w przypadku rozwiązania umowy

o pracę zawartej na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

W niniejszej sprawie, dla oceny zasadności żądania pozwu, podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie (art. 30 § 3 k.p.).

Zgodnie dalej z dyspozycją art. 30 § 4 k.p. pracodawca składając pracownikowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia powinien w jego treści wskazać rzeczywistą i konkretną przyczynę uzasadniającą to rozwiązanie.

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego sprawy podkreślenia wymaga, iż złożone powodowi w dniu 6 lipca 2013r. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę naruszało obowiązujące przepisy. Złożone zostało bowiem, jak już zaznaczono powyżej, bez zachowania formy pisemnej, gdyż do jego złożenia powodowi doszło w formie ustnej,

w rozmowie telefonicznej w dniu 6 lipca 2013r. Nadto, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, składając powodowi w dniu 6 lipca 2013r. oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę pozwany nie podał powodowi przyczyny rozwiązania umowy o pracę mimo bezwzględneho obowiązku wynikającego z treści art. 30 § 4 k.p.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że w dniu 6 lipca 2013r. łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu, przez co późniejsze oświadczenie pozwanego w tym zakresie (pismo o rozwiązaniu umowy) nie mogło już wywołać zamierzonego skutku. Należy bowiem zauważyć, że oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę, może być wyrażone przez każde zachowanie, ujawniające wolę w sposób dostateczny, a więc także w sposób dorozumiany, mimo jego formalnej wadliwości (art. 30 § 3 k.p.). Oświadczenie w takiej formie (ustnej, w rozmowie telefonicznej) nie powoduje nieważności dokonanej czynności prawnej, aczkolwiek upoważnia pracownika do wystąpienia na drogę sądową z odpowiednim roszczeniem przewidzianym przepisami prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II UK 280/15, opubl. LEX nr 2052408).

Zatem należy uznać, że roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Wprawdzie odwołanie od dokonanego rozwiązania umowy o pracę powód złożył dopiero w dniu 7 sierpnia 2013r. / data stempla pocztowego/ a zatem z naruszeniem terminu określonego przepisem art. 264 § 2 k.p., który to termin upłynął z dniem 20 lipca 2016r. jednak, wobec nie pouczenia powoda o sposobie i terminie wniesienia odwołania, w chwili składania w dniu 6 lipca 2013r. oświadczenia o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę, uzasadnione było przywrócenie powodowi terminu do wniesienia odwołania.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał powództwo za uzasadnione co do zasady i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.020zł (3 x 6.340zł) tytułem odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu pozwu, tj. od dnia 22.10.2013r. do dnia zapłaty; punkt I wyroku.

W niniejszej sprawie ustalenie wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za pracę, a w konsekwencji i wynagrodzenia liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy (stanowiące podstawę ustalania wysokości należnego odszkodowania), pozostawało sporne.

Z uwagi na powyższe oraz fakt, że przed tut. Sądem toczyło się postępowanie, w którym powód domagał się zasądzenia od pozwanego należnego wynagrodzenia za pracę, postanowieniem z dnia 10 lipca 2014r. Sąd, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., zawiesił niniejsze postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie sygn. akt IV P 758/13 (sprawa o wynagrodzenie).

W toku postępowania w sprawie sygn. akt IV P 758/13 ustalono, iż wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę, w ostatnim okresie zatrudnienia (od marca do czerwca 2013 roku), wynosiło 6.340zł brutto. Także pozwany, w wyniku zobowiązania tut. Sądu, przedłożył zaświadczenie z dnia 24 maja 2016r., w którym oznaczył, iż wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 6.340zł brutto.

Kwotę tę ostatecznie tut. Sąd przyjął za podstawę wyliczenia należnego powodowi odszkodowania.

W pozostałym zakresie, tj. w części odsetek Sąd powództwo oddalił. (punkt II wyroku).

W toku niniejszego postępowania powód domagał się początkowo zasądzenia od pozwanego tytułem odszkodowania kwoty 24.000zł. Ostatecznie jednak na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016r. powód wniósł o zasądzenie tytułem odszkodowania kwoty 19.020zł

i cofnął pozew ponad tę kwotę za zrzeczeniem się roszczenia. Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew, uznając, że cofnięcie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa,

a przy tym nie narusza słusznego interesu powoda.; punkt III wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie IV wyroku Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c., uwzględniając fakt, że powództwo zostało uwzględnione w 80%, w zakresie bowiem w jakim powód cofnął pozew uznać należało, że jest on stroną, która proces przegrała. Na koszty poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 zł oraz zaliczka uiszczona przez pozwanego tytułem kosztów stawiennictwa świadka T. K. - 80,80 zł; łącznie 140,80zł. Ostatecznie zatem, na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., do zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego, tytułem zwrotu kosztów postępowania, podlegała kwota 28,16zł (20% z 140,80zł)

Jednocześnie mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik, zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolniony był od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, Sąd na podstawie art. 113 powołanej ustawy i art. 98 k.p.c., kosztami sądowymi obciążył stosownie do wyniku postępowania powoda i pozwanego, mając na uwadze fakt, że zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. wysokość opłaty sądowej od pozwu wynosiła 1.200zł.

Uwzględniając powyższe, w oparciu o powołany przepis Sąd orzekł, jak w punkcie V i VI wyroku i nakazał powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa tytułem części opłaty sądowej od pozwu kwotę 240zł (20% z 1.200zł) a pozwanemu kwotę 960 zł (80% z 1.200zł)

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477 ²§ 1 k.p.c., uwzględniając wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda w kwocie 6.340zł (punkt VII sentencji wyroku).